

— А що як є й інші? — шепочу я, надто нажахана, щоб сподіватися на це.

Я спиняюся напроти нього.

— Що як вижити вдалося ще комусь? — запитую тепер гучніше. — Що як вони десь ховаються?

— Навряд чи.

— Але така ймовірність є. Правда ж? — запитую в розпачі. — Якщо є бодай найменший шанс...

Варнер зітхає. Проводить рукою ззаду по волоссю.

— Якби ти бачила ті руйнування, які бачив я, ти б зараз нічого подібного не казала. Надія розіб'є твоє серце.

Ноги знову починають підкошуватися.

Я чіпляюся за раму ліжка, швидко дихаючи, мої руки трусяться. Більше нічого не знаю. Я ж насправді не знаю, що сталося в Омега-Пойнті. Не знаю, де столиця і як туди дістатися. Не знаю, чи вдасться мені взагалі дістатися до Соні і Сарі вчасно. Але не можу позбутися цієї несподіваної дурної надії, що моїм друзям якимось вдалося врятуватися.

Адже вони сильніші за це — вони розумніші.

— Вони так довго планували цю війну, — чую я свої слова. — У них мав бути якийсь запасний план. Місце, де можна сховатися...

— Джульєтто...

— Чорт забирай, Варнере! Я мушу спробувати. Ти мушиш дозволити мені перевірити.

— Це ненормально, — він не дивиться мені в очі. — Тобі небезпечно думати, що комусь вдалося врятуватися.

Я пильно спостерігаю за його сильним мужнім профілем. Варнер роздивляється власні руки.

— Прошу, — шепочу я.

Він зітхає.

— Мені треба днями вирушати до бараків, щоб проконтролювати процес відновлення території. — Варнер